

[Hans Jørgen Jensen]

der 25 år, men senere også for ledige over denne alder, dog først efter nærmere drøftelse og beslutning herom.

Fremrykningen fra 1¼ år til 1 år, som sagt for unge under 25 år, skal efter forslaget ske fra 1. juni 1981 i Århus og Storstrøms amter, hvor ungdomsgarantiforsøgene er iværksat, mens ordningen for det øvrige land tænkes igangsat pr. 1. oktober 1981. For øvrige langtidsledige sker fremrykningen, når erfaringerne fra fremrykningen af tidspunktet for de unge arbejdsledige er indhøstet, og her vil jeg gerne understrege, at det er socialdemokratiets absolutte intention, at man hurtigst muligt, også for dem, der er over 25 år, kan give dette hurtigere arbejdstilbud, altså fremrykke arbejdstilbudstidspunktet fra 1¼ år til 1 år, sådan som det nu forhåbentlig gennemføres for de unge under 25 år.

Vedrørende udgifterne og de praktiske spørgsmål i øvrigt skal jeg tillade mig at henvise til bemærkningerne fra arbejdsministeren, idet det dog skal understreges, at der også her vil blive ydet 30 kr. pr. time som ved jobskabelsesordningen, altså en væsentlig forbedring også på dette område, og derfor kan vi naturligvis også give arbejdsministeren vores fulde støtte til dette forslag.

Så kommer jeg til sidst til beslutningsforslaget, nr. B 108. Det er VS, der har fremsat forslaget til folketingsbeslutning om sikring af de arbejdsløses rettigheder, og jeg vil gerne sige, at det er af så generel karakter, at dets eventuelle vedtagelse vil gøre administrationen af rådighedsbegrebet, altså det, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, endnu vanskeligere at håndtere, end tilfældet er i dag, men det er jo sædvanlig praksis, når venstresocialisterne fremsætter et forslag.

Efter lovens § 65 er det en konkret vurdering i den enkelte sag af, hvorvidt en arbejdsledig ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, der skal danne baggrund for en eventuel beslutning om tab af dagpengerebet.

I socialdemokratiet nærer vi absolut intet ønske om at forringe eksisterende ordninger – tværtimod, vil jeg gerne sige til venstresocialisterne, som jo altid er de hellige på disse områder. Men vi kan heller ikke acceptere en binding som den foreslåede, hvor vi uden at blinke passivt skal se til, når tilfælde af misbrug en sjælden gang – jeg vil gerne under-

strege »en sjælden gang« – opstår. Det kan ingen være tjent med. Hertil kommer, at vi finder, at beslutningsforslaget er et slet skjult mistillidsvotum til fagbevægelsen og til arbejdsløhedskassernes administration, og dette kan vi naturligvis som et arbejderparti ikke acceptere. Man kan jo også sætte et stort spørgsmålstegn ved, om venstresocialisterne overhovedet ved, hvad det er, de mener, når de fremsætter dette forslag, og derfor skal jeg sige, at vi under ingen omstændigheder vil kunne medvirke til et sådant forslag, der ville forringe de arbejdsløses situation – modsat det, som venstresocialisterne åbenbart mener.

Enggaard (V):

Jeg skal på venstres vegne sige noget vedrørende lovforslag nr. L 221, L 216 og L 217, og jeg skal gøre nogle bemærkninger vedrørende forslaget til beslutning, fremsat af venstresocialisterne.

Hr. Fogh Rasmussen vil efter mig være ordfører vedrørende lovforslag nr. L 218.

Inden jeg går til nogle principielle bemærkninger vedrørende de enkelte lovforslag og beslutningsforslaget, vil jeg godt som en fælles indledning til indlægget sige, at det egentlig er en overordentlig deprimerende oplevelse at gennemlæse og vurdere disse meget omfattende forslag, deprimerende, fordi vi her er nødt til at drøfte en række forslag, som alle tilsammen er udtryk for, at den økonomiske politik har været fejlslagen.

Vi ved meget vel, at der er vanskeligheder i en række lande, at det ikke alene er et dansk fænomen, men vi ved også nu af smertelig erfaring, at de danske vanskeligheder er særlig tunge, og at ikke mindst beskæftigelsesproblemet er særlig omfattende i Danmark; tallet 100.000 unge i ledighed i 1980, som er gengivet som et basistal for forslagene, er jo i virkeligheden en knusende dom over den måde, vi har administreret vore muligheder på i de senere år. Jeg siger »vi«, fordi vi har været flere om det. Det er ikke et enkelt parti, som har ansvaret. Men det må give anledning til, at vi gør os den tanke, om vi ikke alt i alt gennem de mange tiltag, der allerede er i gang, de mange nye, som foreslås her, og eksempelvis de meget omfattende foranstaltninger, som for nylig er gennemført i folketingets finansudvalg til et beløb af omkring ½ mia kr. om året i en år-